

Vigència de la Nova Cançó

B en mirat, la Nova Cançó va ser un escoltat i no escoltat. Els dispensadors d'etiquetes li atorguen encara no deu anys d'existència, del 1959 al 1968, en què el terme ja va semblar impropï i gastat, i els Setze Jutges van disgregar-se en favor de les carreres individuals dels seus integrants. Si d'una banda la cançó ja no era nova, de l'altra els darrers «jutges» es van presentar com la Novíssima Cançó, senyal que l'etiqueta anterior semblava atrotinada. Els cinquanta anys que se'n compleixen, més de mitja vida, són bona talaia per valorar la intensitat d'aquella ràfega. Les trajectòries musicals més ben pautaades són les dels qui no només van agafar micro i guitarra com un deure de país, sinó com una professió exigent i vocacional. Vet-los aquí encara, en una maduresa digníssima dalt l'escena-

Pentagrames, solcs i bits

El Petit de Cal Eril

Hi ha vida més enllà de Manel. De la banda de Guissona però vinculat per raons personals i discogràfiques a les terres gironines, El Petit de Cal Eril [sic] és una nova aposta de la factoria Bankrobber en el terreny de la cançó d'autor i el pop de fora ciutat. De moment, Joan Pons és un cantant per a minories que es mou en els circuits de les sales petites, on juga amb la distància curta del format acústic. Com que el seu disc *Sargantanes al sol* també el distribueixen de forma artesanal, per anar ràpids més val anar escoltar-los o, si més no, visitar el seu MySpace.

ri, després de la travessia d'alguns deserts entomada quan van fer nosa en certs moments polítics. Però als cinquanta anys, si es vol continuïtat, s'ha de procurar per la descendència. Els que vam ser educats poèticament i políticament per la Nova Cançó tendim a pensar que els pares són insubstituïbles, que ningú podrà reemplaçar-los ni fer-los ombra. El paper de Lluís Llach, omplint tant d'adeptes el camp del Barça com de criteri les nostres ideologies, no l'ha pogut substituir ni cap músic, ni cap intel·lectual, ni cap polític. Hi va haver poques veus gironines en el fenomen, a diferència del rock català, però el seu vergelità quedarà als vinils en honor i glòria nostres i de la dialectologia.

Al festival Acústica de Figueres, on Marc Parrot va presentar el seu disc de versions d'èxits de la Nova Cançó –entesa com un fenomen de més llarg abast del que proposen els dispensadors d'etiquetes–, s'hi va escoltar la diversitat i la riquesa d'un patrimoni que no s'ha de tractar com una relíquia. Al cicle de cançó que Xevi Planas organitza cada any a la Casa de Cultura de Girona, i ja en van cinc, es comprova com els hereus vetllen pel relleu, bo i transformant la cançó d'autor en múltiples direccions. Fins i tot, escoltat amb distància, el rock català dels noranta s'entén més establint-hi lligams amb la Nova Cançó mitjançant el «jutge» rebutjat, Pau Riba. Cada fill ha triat el seu pare, i en revisitar de la seva mà aquells anys en resulta un panorama diferent. És comprensible, per exemple, que en els nostres temps de pop es vulgui fer arqueologia, furgant més enllà de la cançó protesta, per il·luminar-se amb propostes menys transcendents. Fet i fet, Raimon va escriure *Al vent*, però també *Se'n va anar*, el gran èxit popular de la Salomé